

25 Ἰουνίου 2023: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀπόδοσις τοῦ Γενεσίου τοῦ Προδρόμου. Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος († 304).

Ὁρεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ε΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. στ΄ 22-33.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Ἰουλίου, Δ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. η΄ 5-13.

σμένο χαρακτήρα καὶ στήν ἐλπίδα. Ἡ ὁποία ἐλπίδα, ὡς δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀπογοητεύσει τόν ἄνθρωπο. Τόν χαριτώνει μέ μία μόνιμη αἰσιοδοξία πού προέρχεται ἀπό τήν ζωντανή πίστη. Καί, τέλος, γιά ὅλα αὐτά μαρτυρεῖ, ἐπιβεβαιώνει, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία τό Ἅγιο Πνεῦμα πού μᾶς δόθηκε, γέμισε καί ξεχείλισε τίς καρδιές μας.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΟΜΟΤ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΠ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Β΄ ἐκδ., σχῆμα 17x24 ἐκατ., σελ. 352)

Τό ἔργο αὐτό τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ κ. Χρήστου Βούλγαρη, καλύπτει ἓνα μεγάλο κενό, ὄχι μόνο στήν ἐλληνική, ἀλλά καί στή διεθνή βιβλιογραφία, καθώς λίγοι καινοδιαθηκολόγοι πραγματεύτηκαν μέ ἐπιστημονικό τρόπο τή δράση τῶν Δώδεκα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἤτοι τῶν αὐτηκόων μαρτύρων τοῦ κηρύγματος τοῦ Θεανθρώπου, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβαν καί τήν ἀποστολή τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτό ὀνομάσθηκαν Ἀπόστολοι. Ἐνα μνημειῶδες μελέτημα περί τῶν πρώτων ἡρωικῶν χρόνων τῆς Ἐκκλησίας μέ πλούσια ἱστορικά καί βιβλιογραφικά στοιχεῖα.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 71ον

25 Ἰουνίου 2023

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (3656)

Ἡ ΕΝ ΧΡΙΣΤῳ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Καί τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα προέρχεται ἀπό τήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἡ περικοπή μας ἀρχίζει μέ τήν ἀναφορά τοῦ Παύλου στήν ἐν Χριστῷ δικαίωση τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐκπηγάζει ἀπό τήν σταυρική Θυσία καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Δικαίωση εἶναι ἡ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία ἀπαλλάσσεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τίς ἁμαρτίες του καί καθίσταται δίκαιος, δηλαδή ἀρεστός, εὐάρεστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός «παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καί ἡγέρθη διὰ τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. 4,25). Ἐν ἁρμολογίᾳ, ὡς ἀγιογραφικός καί θεολογικός ὁρος, σημαίνει τήν σωτηρία καί τήν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τήν ἔνωσή του μέ τόν Χριστό διὰ τῆς πίστεως.

Ἄλλωστε ἡ δικαίωση, ἡ σωτηρία, εἶναι ἐνέργεια τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία συνεργεῖ ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ζωντανή πίστη, ὡς ἔκφραση ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης καί ἀγάπης πρὸς τόν Θεό.

Πίστη στὸν Χριστό

Καί πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει ὁ πιστός στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Αὐτόν πού ἀπέστειλε ὁ Πατέρας γιά νά σώσει τόν κόσμο. Σημαίνει ὅτι ἀποδέχεται τοὺς λόγους Του ὡς «ρήματα ζωῆς αἰωνίου» (Ἰωάν. 6,68), ὅτι διακινδυνεύει τό πᾶν γιά τήν Βασιλεία Του, ὅτι δέχεται νά χάσει τά πάντα γιά νά κερδίσει τόν Χριστό. Πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό σημαίνει νά γνωρίσουμε «τήν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεός ἐν ἡμῖν» καί νά ὁμολογήσουμε ὅτι «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν» (Α΄ Ἰωάν. 4,16). Διὰ τῆς πίστεως καθιστάμεθα ἱκανοί νά ζήσουμε τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ καί νά γίνουμε κοινωνοὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Ἡ συμφιλίωση μέ τόν Θεό

Ἀδελφοί, δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ᾗ ἐστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ κατασχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχρται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. Ἐτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθάνειται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Ἡ ἐν Χριστῷ εἰρήνη

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνδέει τὴν ἐπενέργεια τῆς ἐν Χριστῷ δικαιοσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν παρουσία τῆς εἰρήνης στήν ἀνθρώπιν ὑπαρξη. Ἡ εἰρήνη ἔχει σχέση μέ τὴν ἀρμονικὴ λειτουργία ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, πού ὅμως μέ τὴν ἁμαρτία διαταράχθηκαν καὶ διέσπασαν τὴν ἐνότητα τῆς υπάρξεως. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἁμαρτία, ὡς «φρόνημα σαρκός» (Ρωμ. 8,7) καὶ ὡς «φιλία τοῦ κόσμου» (Ἰακ. 4,4), προκάλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νά προκαλεῖ τὸν χωρισμό, τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό καὶ τὸν συνάνθρωπο. Ἡ ἐκ νέου ἀπόκτηση τῆς εἰρήνης στὸν ἄνθρωπο συντελεῖται μέ τὴν προσωπικὴ κοινωνία του μέ τὸν Χριστό, πού μᾶς φανέρωσε τὸν τρόπο καὶ τὸ ἦθος τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ.

Μέ τὴν ἀγάπη Του ὁ Χριστὸς μᾶς πείθει γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργίας μας. Καὶ ἔτσι ὁ πιστὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στενὰ ὅρια τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ὑπαρξὴ του εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅτι φέρει ἐντὸς του τὴν εἰκόνα Ἐκεῖνου πού εἰρηνοποίησε «διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ» (Κολ. 1,20) τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ οὐράνια. Ὡς

Ἐπισκεφθεῖτε τὸ ἠλεκτρονικὸ ἐκκλησιαστικὸ Βιβλιοπωλεῖο
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας: www.apostoliki-diakonia.com.gr

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ, λοιπόν, δικαιωθήκαμε χάρις στήν πίστη, ἀποκαταστάθηκαν καὶ οἱ σχέσεις μας μέ τὸν Θεό, μέσω τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο, χάρις στήν πίστη, ὁδηγηθήκαμε σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς χάριτος, στήν ὁποία βρισκόμαστε, καὶ καυχιόμαστε γιὰ τὴν ἐλπίδα νά μετὰσχουμε στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Καὶ δὲν καυχιόμαστε μόνο γι' αὐτὴν, ἀλλὰ καυχιόμαστε καὶ γιὰ τίς θλίψεις μας, ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι ἡ θλίψη ἀσκεῖ τὴν ὑπομονή, ἡ ὑπομονὴ ἀσκεῖ τὸν χαρακτήρα, ὁ χαρακτήρας ἀσκεῖ τὴν ἐλπίδα, ἡ ἐλπίδα δὲν ἀπογοητεύει, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πλημύρισε τίς καρδιές μας μέ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο μᾶς δόθηκε. Γιατί, ἐνῶ ἡμασταν ἀκόμα πνευματικὰ ἀσθενεῖς, ὁ Χριστὸς πέθανε γιὰ μᾶς τοὺς ἀσεβεῖς (τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ) στὸν συγκεκριμένο χρόνον. Δύσκολα ἀποφασίζει κανεὶς νά πεθάνει χάριν τοῦ δικαίου (τοῦ σωθέντος), ἐνῶ χάριν τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, ἴσως τολμήσει κανεὶς νά πεθάνει. Ὁ Θεός ὅμως ἐκφράζει τὴν ἀγάπη του γιὰ ἐμᾶς μέ τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐνῶ ἡμασταν ἀκόμα ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστὸς πέθανε γιὰ ἐμᾶς. Πολύ περισσότερο, λοιπόν, τώρα πού ἔχουμε δικαιωθεῖ μέ τὸ αἷμα του, θά σωθοῦμε μέ τὴ βοήθειά του, ἀπὸ τὴ μέλλουσα ὀργή. Γιατί, ἀφοῦ, ἐνῶ ἡμασταν ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μέ τὸν Θεό μέσω τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολὺ περισσότερο, συμφιλιωμένοι, θά σωθοῦμε ὅταν συμμετέχουμε στήν ἐνδοξη ζωὴ του ἐν οὐρανοῖς.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἐκ τούτου, ὁδηγεῖται ἀπὸ τὴν ὑπαρξη στήν συνύπαρξη· στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης μέ τὸν Θεό καὶ τοὺς συνανθρώπους.

Ἡ εἰρήνη ἐνώνει τὰ πολλὰ σέ ἓνα, ἐνῶ μέ τὴν ἀπουσία της διαιρεῖται καὶ τὸ ἓνα σέ πολλὰ. Ἐφόσον ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται σέ ὅλες τίς διαστάσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ζώντας αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν εἰρήνη, ὁ πιστὸς εἰρηνεύει μέ ὁλόκληρον τὸν κόσμον. «Εἰρηνεύσον ἐν σεαυτῷ», λέγει ὁ ὁσιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, «καὶ εἰρηνεύσει σοι ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ».

Ἡ καύχησις στὶς δοκιμασίες

Ὁ πιστὸς, καθὼς ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος, καυχᾶται ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς συμμετοχῆς του στήν δόξα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τίς ποικίλες δοκιμασίες καὶ θλίψεις, γιατί οἱ δοκιμασίες συντελοῦν στήν ἀνοδική πορεία τοῦ ἀνθρώπου. «Ἄρον τοὺς πειρασμούς καὶ οὐδεὶς ὁ σφζόμενος», ἔλεγε ὁ Μέγας Ἀντώνιος. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά θλίβεται ἀπὸ τὸν συνάνθρωπο καὶ νά πονάει. Ὅμως, ἡ κοινωνία του μέ τὸν Χριστό τὸν βοηθᾷ νά μὴ στενεύει τὸν χώρο τῆς καρδιᾶς του (στενο-χωρία). Δηλαδή νά μὴ παύει νά συμπαθεῖ καὶ νά ἀγαπᾷ τὸν συνάνθρωπο πού προκαλεῖ τὴν θλίψη. Ἐτσι ὁ πιστὸς ὁδηγεῖται στήν ὑπομονή, στὸν δοκιμα-